

UNHCR

Magazine

Ouders bouwen aan onderwijs

Nieuwe start voor Said: **“Dankzij mijn bakfiets verdien ik genoeg om mijn gezin te voeden.”**

Elk kind naar school: **“Mijn moeder zocht wanhopig naar geld zodat wij naar school konden.”**

GESTRAND DOOR DE CORONA-PANDEMIE

Ondanks alles kan zij nog steeds lachen. Dit Venezolaanse meisje is samen met haar familie gevlucht richting Bolivia, op zoek naar een betere toekomst. Sinds de uitbraak van het coronavirus biedt UNHCR onderdak aan Venezolaanse vluchtelingen die zijn gestrand bij de grens met Bolivia. We helpen hen met voedsel en hygiënekits. Ook delen we warme kleding en dekens uit, omdat de winter in Bolivia erg koud kan zijn. Dit meisje en haar familie zijn niet de enigen die gestrand zijn door de coronapandemie. Van de 4,5 miljoen gevluchte Venezolanen zijn er helaas veel families met hetzelfde verhaal.

Foto: © UNHCR/Saira Aliaga

INHOUDSOPGAVE

- 4 NIEUWS & TIPS
- 11 VERGETEN CRISIS: DE SAHEL
- 17 GASTCOLUMN: MATHIJS LE RUTTE

WAHHAB KREEG DANKZIJ GEZINSHERENIGING EEN TOEKOMST

BEELDREPORTAGE: OUDERS BOUWEN AAN ONDERWIJS

PORTRET: DANKZIJ MIJN BAKFIETS VERDIEN IK GENOEG OM MIJN GEZIN TE VOEDEN

VOORWOORD

Onderwijs is onmisbaar voor kinderen op de vlucht

In de afgelopen maanden hebben we gezien hoe veerkrachtig mensen zijn in crisistijd. Kinderen kregen thuis-
onderwijs en met inventieve oplossingen werken nog steeds
veel mensen vanuit huis. Inmiddels zijn veel scholieren in
Nederland aan een nieuw schooljaar begonnen. Voor
hen gaat het normale leven weer door en we hopen dat
dit zo blijft.

Nederland was niet het enige land dat kampte met ont-
regeling in het onderwijs. Wereldwijd zijn miljoenen leer-
lingen geraakt door de coronamaatregelen, waaronder
ook kinderen op de vlucht. Zij hebben geen laptops of
internet om digitale lessen te volgen. Maar gelukkig zien
we ook hier dat mensen inventieve oplossingen bedenken.
Zo krijgen kinderen in het vluchtelingenkamp Dadaab in
Kenia afstandsonderwijs via de radio.

U leest in dit magazine hoe UNHCR de toegang tot onder-
wijs verbetert, zodat kwetsbare kinderen een kans krijgen
op een betere toekomst. Ook besteden we aandacht aan
de coronacrisis en hoe we vluchtelingen bijstaan. De ver-
halen gaan over veerkracht en het vermogen van deze
mensen om van elke situatie het beste te maken.
Uw steun helpt hen hierbij, elke dag opnieuw.

Heel hartelijk bedankt!

Saskia Baar
Hoofd Marketing en
Private Partnerships

NIEUWS & TIPS

DONATIE BEDRIJVEN

WeTransfer bedankt!

Wereldwijd werken mensen vanuit huis tijdens de coronacrisis. Snel even een bestand versturen is dan zo gedaan via WeTransfer: hét platform voor het delen van grote bestanden. Wij mochten gratis onze boodschap laten zien op het platform waarmee we wereldwijd meer dan 15 miljoen mensen bereikten. Dit heeft ons enorm geholpen om aandacht te vragen voor de benarde situatie van mensen op de vlucht tijdens de coronacrisis. We zijn WeTransfer erg dankbaar voor hun steun.

➔ www.unhcr.nl/watjikkandoen

DONATEUR IN ACTIE

Virtuele Vrijheidsloop

Femke uit Den IJp ging creatief om met de lockdown van dit voorjaar en organiseerde een virtuele vrijheidsloop. Zo motiveerde ze anderen om ondanks de coronamaatregelen te blijven bewegen en geld in te zamelen voor het goede doel. "Sporten is voor mij de ultieme vorm van vrijheid! Voor veel mensen is het heel gewoon, maar er zijn wereldwijd zoveel mensen die niet in vrijheid kunnen leven." Met de actie maakt Femke mensen bewust van de vrijheid die wij in Nederland hebben, zelfs tijdens een lockdown. Femke schenkt haar ingezamelde donaties aan UNHCR. Daar zijn we natuurlijk hartstikke blij mee!

Komt u ook in actie voor mensen op de vlucht? Stuur een mail naar:

➔ donateursnl@unhcr.org

KUNSTWEDSTRIJD

Een schilderij zegt meer dan duizend woorden

Zes jaar geleden sloeg Holya Khalaf (17) met haar familie op de vlucht voor Islamitische Staat in Irak. Ze leefde op verschillende plekken onder barre omstandigheden. In een Grieks vluchtelingenkamp kreeg Holya teken- en schildermateriaal van een hulporganisatie. Ze schilderde de verschrikkingen die zij heeft meegemaakt en bleek een groot talent. Vorig jaar werd haar gezin door UNHCR overgebracht naar een asielzoekerscentrum in Nederland. Holya schildert nog steeds en haalt haar inspiratie uit de kracht van het Jezidi volk. Uit duizenden werd ze genomineerd voor de UNHCR Art Contest en ze zat bij de 25 beste kunstinzendingen van de Academie in Groningen.

Gefeliciteerd Holya!

FILMTIP

Lost & found

Orlando von Einsiedel

Dit hartverscheurende verhaal laat zien hoe één man een wereld van verschil maakt voor families op de vlucht. Kamal Hossain woont al 27 jaar in het vluchtelingenkamp Kutupalong in Bangladesh. Op een dag vroeg een wanhopige moeder hem om hulp bij het vinden van haar kind. "Ik huurde een microfoon en begon de omschrijving van het kind om te roepen in het kamp. Een paar uur later waren moeder en kind herenigd." Nu werkt hij dag in dag uit aan het herenigen van verloren kinderen met hun familie. UNHCR helpt hem daarbij met audiomateriaal, zoals een microfoon en luidsprekers waarmee hij de namen van de vermiste kinderen omroept. Ook heeft UNHCR een ontmoetingsplaats gecreëerd waar ouders hun kinderen kunnen ophalen. Door aanhoudend geweld en de etnische zuivering in Myanmar, vluchtten meer dan 700.000 mensen naar het arme en overbevolkte Bangladesh. Tijdens de levensgevaarlijke vlucht en in het overvolle kamp raakten talloze ouders hun kinderen kwijt. De prachtig gefilmde documentaire geeft een uniek inkijkje in het grootste vluchtelingenkamp ter wereld.

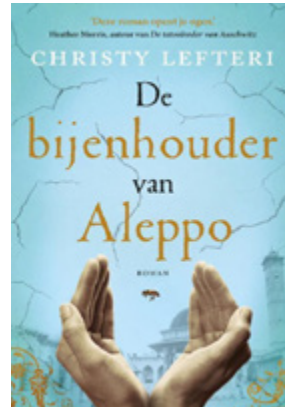

Te zien via de National Geographic app of via [YouTube](#).

BOEKENTIP

De bijenhouder van Aleppo

Christy Lefteri

Wat doe je als je thuis niet veilig bent voor oorlogsgeweld? Laat je alles wat je lief is achter? Of blijf je thuis en riskeer je je leven? 'De bijenhouder van Aleppo' vertelt hoe het echtpaar Nuri en Afra omgaat met dit dilemma. Nuri is bijenhouder en is dol op zijn werk. Maar na het grote verlies van hun zoon Sami wil hij vluchten. Zijn vrouw Afra wil op de plek blijven die haar herinnert aan haar kind. Uiteindelijk stemt Afra in.

Tijdens hun levensgevaarlijke vlucht maken ze de meest verschrikkelijke dingen mee. Noodgedwongen leggen ze hun leven in de handen van meedogenloze smokkelaars. Hun enige hoop is Mostafa, de neef van Nuri, die op hen wacht in Engeland.

Deze roman is geschreven door Christy Lefteri, dochter van Grieks-Cypriotische vluchtelingen.

Tips?
Heeft u leuke tips? Wilt u reageren op de inhoud van het magazine? Of ziet u graag uw actie hier terug? Stuur dan een e-mail naar donateursnl@unhcr.org.

Scan snel de QR-code om een van de ornamenten te winnen!

WINACTIE

WINACTIE!

De decembermaand staat bijna weer voor de deur. Daarom hebben we exclusief voor lezers van dit magazine een winactie: u maakt kans op prachtig handgemaakte ornamenten van MADE51, gemaakt door vluchtelingen in meer dan 14 landen. MADE51 is opgezet door UNHCR, om mensen die alles hebben achter moeten laten een kans te geven om hun talenten te ontwikkelen en economisch onafhankelijk te worden. Elk handgemaakt product heeft zijn eigen verhaal en achtergrond. Meer informatie over het verhaal en de producten van MADE51 vindt u op www.made51.org.

MIJN MOEDER ZOCHT WANHOPIG NAAR GELD ZODAT WIJ NAAR SCHOOL KONDEN

“Mijn vader werd op een dag meegenomen door gevaarlijke mannen. ‘s Nachts kwamen ze terug om mijn moeder te bedreigen.” Enhakole uit Rwanda herinnert het zich als de dag van gisteren dat haar vader werd ontvoerd. Haar moeder moest één van de lastigste keuzes uit haar leven maken: in Rwanda blijven met de kans dat zij of haar kinderen ook ontvoerd zouden worden, of de kinderen meenemen op een zware, onzekere vlucht.

"Ik vind het leuk om te leren, ik hoor bij de beste tien van mijn klas"

Enhakole's moeder koos voor de veiligheid van haar kinderen. "We namen een taxi naar een ander huis. Toen vluchtten we naar het bos. We reisden van de ene plek naar de andere. Totdat we in Oeganda aankwamen. Hier konden we gelukkig blijven."

Geen geld voor school

Het gezin kwam terecht in de hoofdstad Kampala en mocht in een vluchtelingen-kamp verblijven. Enhakole's moeder was nu in haar eentje kostwinner en had moeite om haar hoofd boven water te houden. In het begin was er te weinig geld om alle kinderen naar school te laten gaan. "Mijn moeder zocht op allerlei manieren naar geld zodat wij naar school konden. Ze leende het van kennissen en later verkocht ze wat groenten. Uiteindelijk kwam ze erachter dat ze hulp kon krijgen." Vanaf dat moment konden alle vier de kinderen weer naar school. Maar daar wachtte Enhakole een nieuw probleem.

Zichtbeperking

Hoe ze ook haar best deed, Enhakole had veel moeite om mee te komen op school. Vanwege de vreemde taal, maar ook door haar aangeboren oogafwijking. Hierdoor kon ze de schoolmaterialen niet goed zien. "Ik kan niet ver zien. En met te veel licht doen mijn ogen pijn en word ik duizelig. Nu ik een bril heb, kan ik studeren, net als andere kinderen," legt Enhakole uit. Dankzij UNHCR kreeg zij een speciale bril met dikke glazen.

Harde werker

Inmiddels heeft ze de basisschool succesvol afgerond en gaat ze naar het voortgezet onderwijs. Ze woont nu op een campus en gaat zes dagen per week naar school waar ze erg hard werkt. Om

Inclusief onderwijs voor kinderen op de vlucht

Voor kinderen op de vlucht is het lastig om onderwijs te volgen en hun diploma's te halen. Een beperking vormt dan een extra obstakel. Vaak zijn scholen niet ingericht om les te geven aan kinderen met een beperking. Zij kunnen hierdoor niet naar school en bouwen geen toekomst op. Terwijl dit voor deze kwetsbare groep juist van groot belang is.

UNHCR werkt sinds 2012 samen met Educate a Child (EAC) zodat meer kinderen op de vlucht naar school kunnen gaan. Dankzij deze samenwerking hebben meer dan 1 miljoen kinderen toegang tot onderwijs. Ook geeft het programma in het bijzonder aandacht aan kinderen met een beperking en werken we aan een inclusieve omgeving waarin alle kinderen kunnen leren. Dit doen we onder andere door het verzorgen van aangepast schoolmateriaal en andere hulpmiddelen zoals brillen, rolstoelen en krukken. Daarnaast krijgen docenten een speciale training waarin zij leren hoe zij kinderen en ouders zo goed mogelijk kunnen ondersteunen bij het leerproces.

vier uur 's ochtends staat ze op om zich voor te bereiden op haar lessen die om zeven uur beginnen. Om vijf uur 's middags is de school uit. Elke dag na het avondeten maakt ze haar huiswerk. En op zaterdag heeft ze de middag vrij. "Ik vind het leuk om te leren. Ik hoor bij de beste tien van mijn klas," vertelt ze trots.

Enhakole's dromen

Enhakole mist haar zus, die op een andere school zit. Toch is ze erg

dankbaar voor de kansen die ze nu krijgt. Hierdoor is ze een stapje dichterbij het verwezenlijken van haar droom: dokter worden en gospel zingen in de kerk. De droom om dokter te worden is niet zomaar ontstaan. Haar broertje heeft een hartafwijking en ze hoopt hem ooit te kunnen behandelen. "Ik zou willen dat ik sneller kon opgroeien zodat ik hem beter kan maken." <

unhcr.nl/onderwijs

Steun aan vluchtelingen én hun gastland

Oeganda vangt al decennia lang grote aantallen vluchtelingen op uit Zuid-Soedan, de Democratische Republiek Congo, Burundi en Somalië. Op dit moment wonen er in Oeganda 1,5 miljoen mensen die op de vlucht zijn. De meerderheid woont in grote kampen verspreid door het land. Slechts een klein gedeelte van de vluchtelingen woont in stedelijk gebied in Kampala. Hoewel Oeganda stabiel is, legt de langdurige opvang van vluchtelingen een grote druk op het land. UNHCR steunt daarom niet alleen de vluchtelingen, maar ook de lokale bevolking. We helpen de lokale overheid met het versterken van de gezondheidszorg en onderwijs. Zodat vluchtelingen én de gastgemeenschap hiervan gebruik kunnen maken.

WAHHAB KREEG DANKZIJ GEZINS- HERENIGING EEN TOEKOMST

Wahhab Hassoo woonde samen met zijn familie in Irak. Zijn vader werd daar bedreigd door IS, waardoor zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar was. Wahhabs vader had geen andere keus dan Irak direct te verlaten. Hij vluchtte via Turkije en Griekenland naar Nederland. Na ongeveer een jaar kon de rest van het Yezidi-gezin via gezinshereniging overkomen. Lees wat Wahhab inmiddels heeft bereikt voor zichzelf en andere Yezidi's.

"We ontvingen dreigbrieven thuis van IS"

“We ontvingen dreigbrieven thuis van IS en de burens waarschuwden mijn vader dat hij gezocht werd vanwege zijn werk en omdat IS de Yezidi's als vijanden ziet. Terwijl mijn vader op de vlucht was, zaten wij ondergedoken bij mijn oom. Ook wij liepen gevaar. Mijn vader kreeg gelukkig asiel in Nederland en ongeveer een jaar later mochten wij via gezinshereniging ook overkomen.” Maar dat bleek een hachelijke onderneming.

Ambassade in Iran

“We moesten voor een DNA-test naar de Nederlandse ambassade, maar naar de hoofdstad Bagdad reizen was veel te gevaarlijk. Daarom zijn we vijf keer op en neer gereisd naar de Nederlandse ambassade in Iran. We gebruikten hiervoor identiteitsbewijzen met ‘moslim’ er op, zo hoopten we onze veiligheid te garanderen. Dit was heel gevaarlijk, we voelden ons onveilig en het was een moeilijke tijd. Gelukkig kregen we het voor elkaar en konden we uiteindelijk via Teheran naar Nederland vliegen.”

Marechaussee hield mijn moeders hand vast

“Toen we op Schiphol aankwamen, waren mijn moeder en broertjes gedesorienteerd door de loopbanden en alle automatisering. Iemand van de marechaussee hield mijn moeders hand vast en heeft ons helpen zoeken totdat we mijn vader hadden gevonden. Ze gaven ons meteen het gevoel dat we welkom waren. Dat zal ik nooit vergeten.”

Anderhalf jaar wachten

“Eenmaal in Nederland moesten we negen maanden in een asielzoekerscentrum wachten op een interview, ik was toen nog maar 16 jaar oud. We

werden allemaal geïnterviewd, om te controleren of we echt familie waren van mijn vader. Ook werden we medisch onderzocht. Al die tijd konden we niet naar school en hadden we nauwelijks contact met Nederlandse mensen. Na anderhalf jaar kregen we een huis, dat was in april 2013.” Wahhabs oma en zijn twee tantes met hun gezin zitten nog vast in Irak, in een erg onveilige situatie. “Ik zou heel graag willen dat we mijn oma uit Sinjar konden halen. Ze is ziek en drie van haar kinderen wonen hier. Maar dat gaat heel moeilijk.”

Het leven in Nederland

“Ik weet nog dat ik, toen ik net in Nederland was, naar de Aldi ging om boodschappen te doen. Bij de kassa werd me gevraagd of ik lege flessen had ingeleverd, maar ik begreep er niets van. Het was zaterdag, er stond een lange rij achter me en ik werd helemaal rood. Op dat moment besepte ik hoe belangrijk het is om de taal te beheersen.”

Universitaire studie

“Toen ben ik begonnen met aan mezelf te werken. Eerst thuis, via Google, en daarna heb ik me ingeschreven bij het Rijn IJssel College in Arnhem. Ik mocht daar maar naar school tot ik 18 was, dus ik had minder dan een jaar de tijd.

Daarom zei ik: ‘Ik wil iedere dag naar school, zolang het kan.’ In negen maanden haalde ik mijn B2 niveau Nederlands. Daarna heb ik mijn mavo en havo afgerond, vervolgens mijn propedeuse gehaald op het hbo en inmiddels studeer ik Politicologie en Rechten aan de Universiteit van Amsterdam. Ook ging ik veel werken, ik greep ieder baantje en vrijwilligerswerk aan.”

Het lot van de Yezidi's

“Zo werkte ik ook een tijdje bij de Lidl. Toen ik achter de kassa zat, werd ik aangesproken door een vrouw. Ze zei dat ik een goede uitstraling en positieve blik had en vroeg of ik model wilde worden. Ik dacht: ‘Wahhab een model?!’ Ik moest zo hard lachen en alle klanten die erbij waren ook. Inmiddels heb ik soms opdrachten als model. Ook houd ik me veel bezig met social media: ik gebruik mijn netwerk en bereik om aandacht te vragen voor het lot van de Yezidi's.” Wahhab heeft de stichting NL Helpt Yezidi's opgericht, een organisatie die kleding inzamelt voor ontheemde Yezidi's in Irak. Ook is hij één van de initiatiefnemers van het Yezidi Legal Network, dat probeert Yezidi-slachtoffers bij te staan. <

 @wahhab_h

Betere gezinsherenigingsprocedures

Vluchtelingen moeten vaak onnodig lang wachten tot zij herenigd kunnen worden met hun familie. Daarom pleit UNHCR voor betere en snellere gezinsherenigingsprocedures in Nederland en wereldwijd. Ook pleiten we ervoor dat de Nederlandse overheid soepelere criteria hanteert voor hereniging met (oudere) familieleden uit het land van herkomst die afhankelijk zijn van hun gevluchte kinderen. Op dit moment hebben zij nog geen recht op gezinshereniging.

Meer weten over gezinshereniging en hoe UNHCR hierbij ondersteunt?

unhcr.nl/gezinshereniging

(Advertentie)

“Nalaten doet leven na mijn dood”

“UNHCR heb ik graag opgenomen als een goed doel in mijn testament. Nalaten doet leven na mijn dood en ik vind het prettig dat er met mijn geld direct hulp geboden kan worden.”

“Ik heb zelf meer dan 15 jaar in een aantal Afrikaanse en Aziatische landen gewoond en ik heb daar veel ellende gezien. Wereldwijd zijn er tientallen miljoenen vluchtelingen als gevolg van oorlogen, terreur, politieke conflicten, honger, armoede en vanwege hun godsdienst. Dit leidt tot mensonterende en afschuwelijke situaties met bootvluchtelingen en schrijnende toestanden in vluchtelingenkampen rond de Middellandse Zee.”

“Bijna de helft is kindvluchteling zonder huis, soms zelfs zonder ouders. Kinderen zijn vooral erg kwetsbaar. Zij verdienen het extra om zich veilig te voelen en hebben het recht op een betere toekomst. Zelf heb ik nooit kinderen kunnen krijgen.”

“UNHCR verzorgt hulpacties bij de opvang en bescherming van deze vluchtelingen en kinderen. Zoals onderdak, water, voedsel, medische hulp, onderwijs, etc. En later ook assistentie bij de eventuele terugkeer naar het eigen land. UNHCR hoeft over mijn nalatenschap geen erfbelasting te betalen. Met mijn geld kan de organisatie haar belangrijke werk voortzetten als ik er niet meer ben.”

Mevrouw De Jager

Ook als u er niet meer bent, kunt u mensen op de vlucht veilig onderdak en bescherming bieden. Dit kunt u doen door UNHCR Nederland op te nemen in uw testament. Met uw nalatenschap zorgt u ervoor dat uw steun aan vluchtelingen door blijft gaan. Wereldwijd zijn bijna 80 miljoen mensen op de vlucht. Samen kunnen we hen een betere toekomst bieden voor henzelf en de generaties na hen.

Foto: © UNHCR/Roger Arnold

Heeft u vragen over [nalaten aan mensen op de vlucht?](#) Of wilt u graag persoonlijk advies? Wij denken graag met u mee. Neem voor een vrijblijvend gesprek contact op met Karien Jeekel-van Acker via jeekel@unhcr.org of 070 - 250 18 13

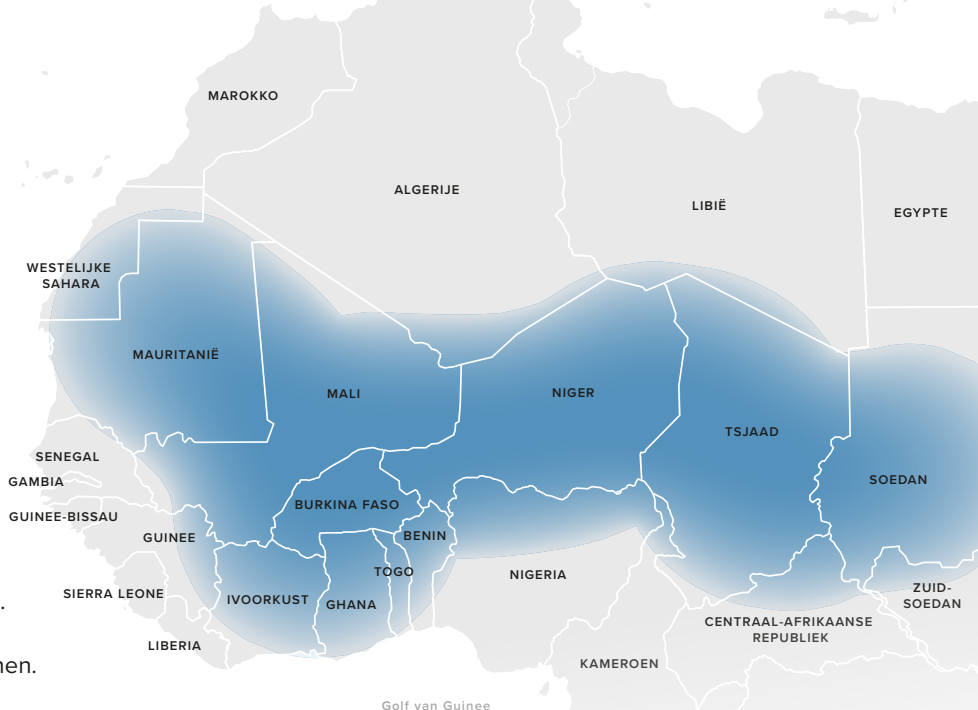
UNHCR
De VN-Vluchtelingenorganisatie

VERGETEN CRISIS

In de Afrikaanse Sahelregio, ten zuiden van de Sahara, vindt een van de grootste humanitaire crises ter wereld plaats. Duizenden mensen zijn op de vlucht voor gewelddadige gewapende groepen. Zij zijn nergens veilig en vluchten van de ene crisis naar de andere. Ook wordt het gebied geteisterd door de gevolgen van klimaatverandering, waardoor er grote voedseltekorten ontstaan. De coronacrisis verergert hun situatie omdat de armoede sterk is toegenomen. Mensen verliezen hun inkomen en hebben niets om op terug te vallen. De lokale gezondheidszorg heeft onvoldoende capaciteit om een coronapandemie aan te kunnen.

unhcr.nl/sahel

DE SAHEL

BEELDREPORTAGE

In het vluchtelingenkamp Makpandu in Zuid-Soedan wonen bijna 5.000 vluchtelingen uit de Democratische Republiek Congo, Centraal Afrikaanse Republiek en Soedan. De leerlingen op zowel de basisschool als de middelbare school halen de beste resultaten van alle scholen in de omgeving. Omdat ouders van kinderen in de buurt dit ook opmerken, sturen zij steeds vaker hun kinderen naar de school in Makpandu. Zo werken Zuid-Soedanese kinderen samen met gevluchte kinderen uit naburige landen aan hun toekomst.

OUDERS BOUWEN AAN ONDERWIJS

◀ Leerlingen verlaten de school en gaan op weg naar huis na een dag leren.

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

◀ Neema, 27 jaar oud, is gevlucht uit de DRC. Nu geeft ze les aan de kleuterklas in Makpandu terwijl ze haar vier maanden oude baby Faida op haar rug draagt. “De kleuterschool zorgt ervoor dat de kinderen veilig en gezond zijn. Ze eten en spelen samen zoals kinderen van één familie.”

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

^ De zesjarige Martha zingt samen met andere kinderen een liedje in de kleuterklas.

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

> Aantekeningen van een leerling.

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

Omdat de school uit haar voegen groeide, hebben ouders het heft in eigen hand genomen en met de hulp van UNHCR vijf nieuwe lokalen gerealiseerd. Met de groei van het aantal lokalen zijn er ook meer docenten nodig. Daarom zijn de ouders op zoek gegaan naar geschikte leerkrachten in het kamp. Dankzij deze initiatiefrijke ouders hebben de kinderen uit het vluchtelingenkamp en daarbuiten weer voldoende ruimte om te leren!

◀ Een docent geeft natuurkunde aan scholieren van de middelbare school.

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

◀ Voldoende beweging is ook belangrijk, daarom spelen de kinderen in hun pauzes onder andere volleybal.

Foto: © UNHCR/Elizabeth Marie Stuart

Omdat school hun hoop geeft

Ieder kind heeft recht op toegang tot onderwijs. Door het coronavirus krijgen duizenden kinderen in Griekse vluchtelingenkampen geen onderwijs en psychosociale hulp. Samen met partners neemt UNHCR ze bij de hand en zorgt ervoor dat ook Shahed (8 jaar) en Hadia (9 jaar) nu naar school kunnen. Onderwijs is een grondrecht en betekent álles voor deze kinderen: afleiding, ontwikkeling en hoop! Wij steunen UNHCR, Theirworld en UNICEF met een extra bijdrage van € 1.350.000,-. Zodat 20.000 kinderen in de vluchtelingenkampen kunnen blijven leren. Samen komen we er doorheen!

UNHCR, de VN-vluchtelingenorganisatie, ontving sinds 2002 een bijdrage van € 39,6 miljoen. Deelnemers van de Postcode Loterij: bedankt! Dankzij u kunnen wij UNHCR en meer dan honderd andere organisaties financieel ondersteunen. En dankzij u heeft de Postcode Loterij sinds 1989 al ruim € 6,2 miljard aan goede doelen geschonken.

Samen voor een betere wereld: [postcodeloterij.nl](https://www.postcodeloterij.nl)

Dankzij u.

18+ Speel bewust

GASTCOLUMN

In deze gastcolumn vertellen Nederlandse medewerkers over hun ervaringen tijdens hun werk voor UNHCR. Deze keer aan het woord:

PERSONALIA

Naam
Mathijs le Rutte
Woonplaats
Addis Abeba
Functie
Adjunct-Directeur

Mathijs le Rutte

Tijdens mijn studie Internationaal Recht verbleef ik een semester in Parijs. Hier ontmoette ik Vietnamese vluchtelingen. Hun situatie raakte mij zo dat ik UNHCR aanschreef om stage te lopen in Genève. Die stage werd de introductie voor mijn levenswerk. Momenteel werk ik in Ethiopië. Een land dat omringd is door landen die bekend staan om langdurige onrust, instabiliteit en conflict. Tot overmaat van ramp is ook hier corona uitgebroken.

Ethiopië is altijd gastvrij geweest tegenover vluchtelingen uit de regio. Op dit moment wonen er zo'n 760.000, van wie de meesten in 26 kampen verblijven. Hun vooruitzichten om terug te keren naar hun land van herkomst worden steeds grimmiger. Naast vluchtelingen telt Ethiopië ook bijna 2 miljoen binnenlands ontheemden. Zij vluchtten voor conflicten, gewapende milities en natuurrampen. Ons werk wordt nu volkomen beheerst door de coronapandemie. Je kunt je voorstellen dat handen wassen, *social distancing* en zelfisolatie niet haalbaar of effectief zijn in vluchtelingenkampen. Daarnaast heeft de gezondheidszorg hier onder gewone omstandigheden al weinig capaciteit. Daarom hebben we de lokale overheid gesteund, isolatie-

centra gecreëerd in vluchtelingenkampen en materiaal geleverd aan gezondheidscentra.

Ik was hier net een maand toen de coronacrisis in Ethiopië begon. Ik ben gewend aan het werken in crisissituaties, maar de coronapandemie is een geheel nieuwe ervaring. Het gevoel van machteloosheid is groter, van een dreiging die onzichtbaar en ongrijpbaar is. Het virus heeft inmiddels de vluchtelingenkampen bereikt en we werken rond de klok om patiënten te isoleren. De piek van de besmetting is nog niet bereikt. Ook raken meer en meer hulpverleners besmet. Het einde van de crisis is nog lang niet in zicht.

Soms is het lastig om positief te blijven met zoveel ellende en tegenslag. Tegelijkertijd is het een voorrecht om elke dag weer getuige te zijn van zoveel veerkracht, inventiviteit en doorzettingsvermogen van vluchtelingen. Ik vind het geweldig dat ik, mede dankzij u, een bijdrage kan leveren om hun ervaring dragelijker te maken. <

Dank u wel!!

Mathijs le Rutte

Door de bakfiets verdien ik genoeg om mijn gezin te voeden

De felrode fiets van Said uit Jemen is een bijzonder exemplaar. Het houdt het midden tussen een winkelwagen en een bakfiets op grote wielen. Said is door de oorlog ontheemd geraakt en heeft een gezin met zeven kinderen. Met deze bakfiets van UNHCR kan hij zijn inkomen verdubbelen.

Said fietst door de stoffige straten van Aden, in het zuiden van Jemen, zijn ogen zijn op de berm gericht. Daar ligt iets, een afgedankt stuk gaashekwerk. Said springt van zijn fiets en gaat aan de slag. Hij ontwaart het gaas en legt het bovenop de andere spullen in zijn grote fietsmand. Twaalf uur per dag fietst hij zo door de stad, op zoek naar metaal en plastic afval. De opbrengst verkoopt hij aan recycling groothandelaren in de stad. Hiermee verdient hij drie euro vijftig per dag. Het is weinig voor een lange dag hard werken. Maar Said heeft geen andere keuze.

Huis en bedrijf verloren

“Door de oorlog verloor ik alles,” vertelt hij. Hij vluchtte met zijn gezin vanuit hun huis in Hodaidah aan de westkust. Vroeger had hij een succesvol bedrijf. Hij maakte en verkocht traditionele vloerkussens, ook wel ‘madkha’ genoemd. Op de vlucht naar veiligheid

moest hij alles achterlaten. Het geld dat hij nu verdient met afval rapen, maakt een groot verschil voor zijn gezin.

Afval rapen om te overleven

In de havenstad Aden leeft het gezin samen met 135 families in een noodopvang. Bij aankomst ontvingen zij hulpgoederen en matrassen van UNHCR en partnerorganisaties. Maar Said had geen dagelijkse bron van inkomsten en worstelde om zijn familie te voeden. Om te overleven, begon hij met het rapen en verkopen van afval.

Armoede en werkloosheid

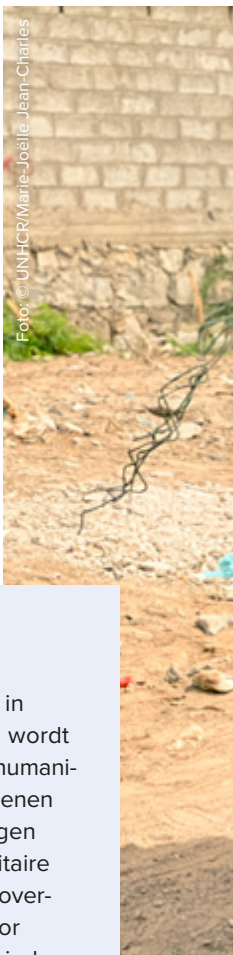
Na vijf jaar conflict staat de economie in Jemen op het punt van instorten. Meer dan een kwart van de kinderen gaat niet naar school en meer dan 80% van de mensen leeft onder de armoedegrens. Er is geen werkgelegenheid en mensen worstelen om te overleven. Daarom heeft UNHCR een project gelanceerd in Aden waarin afvalrapers een bakfiets

Ergste humanitaire crisis ter wereld

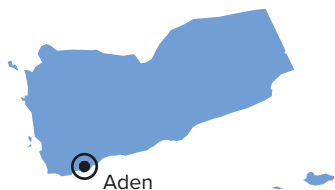
De bloedige burgeroorlog in Jemen duurt al zes jaar en wordt omschreven als de ergste humanitaire crisis ter wereld. Miljoenen ontheemden en vluchtelingen zijn afhankelijk van humanitaire hulp. Steeds meer families overleven noodgedwongen door bedelen, kinderarbeid en kindhuwelijken. Ook wordt er nog steeds hevig gevochten waarbij burgerdoden vallen. Daar bovenop loopt de toch al verzwakte bevolking nu gevaar door het coronavirus. Door de slechte leefomstandigheden en gebrek aan sanitaire voorzieningen, kan het virus hier snel veel mensen besmetten.

unhcr.nl/jemen

Foto: © UNHCR/Marie-Joëlle Jean-Charles

Cijfers over Jemen

5 jaar
bloedige burgeroorlog

24,1 miljoen
mensen in nood

15 miljoen
mensen in acute nood

3,6 miljoen
mensen ontheemd

en beschermende uitrusting ontvangen. Hierdoor is hun inkomen verdubbeld naar gemiddeld 138 euro per maand.

Een nieuwe start

“Door de bakfiets verdien ik genoeg om mijn gezin te voeden en om kleine uitgaven te doen,” legt Said uit. Zijn situatie verbeterde verder toen Said van UNHCR eenmalige ‘cash assistance’ kreeg. Dit is een geldbedrag van 150

euro waarmee mensen kunnen investeren in een betere toekomst. Hij besloot de *cash assistance* in te zetten om weer madkhas te gaan maken en kocht materialen en gereedschap. “Mijn doel is om mijn bedrijf hier opnieuw op te starten, zodat ik een beter huis kan betalen voor mijn gezin,” zegt hij. Ik wil dat mijn kinderen naar school kunnen en dat iedereen in gezondheid en vrede kan leven.” <

80% van de ontheemden is meer dan een jaar op de vlucht

1,28 miljoen ontheemden teruggekeerd naar huis

269.388 vluchtelingen uit Afrika

10.811 asielzoekers uit Afrika

COLOFON

Het UNHCR Magazine wordt uitgegeven door UNHCR Nederland en is er voor alle donateurs en supporters van de VN-Vluchtelingenorganisatie. Het magazine verschijnt twee keer per jaar.

Foto cover

© UNHCR/David Azia

Artdirection & Vormgeving

Massive Atrack, Roger Peters

Aan dit nummer werkten mee

Saskia Baar
 Claire de Rooij
 Mathijs le Rutte
 Sabrina Langerak
 Sasha Lukasik
 Amber Scheer
 Linda van der Torre
 Gülsün Gün
 Eshara Kohli

Drukwerk

Mailtraffic

Reactieadres

Postbus 18815
 2502 EV Den Haag
 donateursnl@unhcr.org

Donateurslijn

070 250 18 15

Website

www.unhcr.nl

Social media

UNHCR.Nederland
 unhcr_nederland
 @UNHCR_Nederland
 UNHCRNetherlands

^ Sher Khan zit met twee van zijn kinderen voor zijn woning. Hij is 40 jaar geleden uit Afghanistan gevlucht. Nu wonen er 1,4 miljoen Afghanen in Pakistan. Meer dan de helft van hen is kind. Voor veel kinderen is school geen vanzelfsprekendheid. Maar dankzij de steun van trouwe donateurs kunnen initiatiefrijke ouders zoals Sher Khan hun kinderen kansen bieden. 'We hebben een school opgezet zodat onze kinderen onderwijs kunnen volgen.'

Foto: © UNHCR/Roger Arnold

UNHCR

De VN-Vluchtelingenorganisatie